

כתבי היגיון הינה והיה חבר מועצת עיריית תל-אביב עוד בשנת 1922 מטעם „אגודת השכנים“. כהן האב, שהיה הרופא של הגימנסיה הרצליה, היה חבר בהפועל הצעיר הצטרף מאוחר יותר לבית הצה"ר ולחרות, שמשמעה היה סגן ראש העיר.

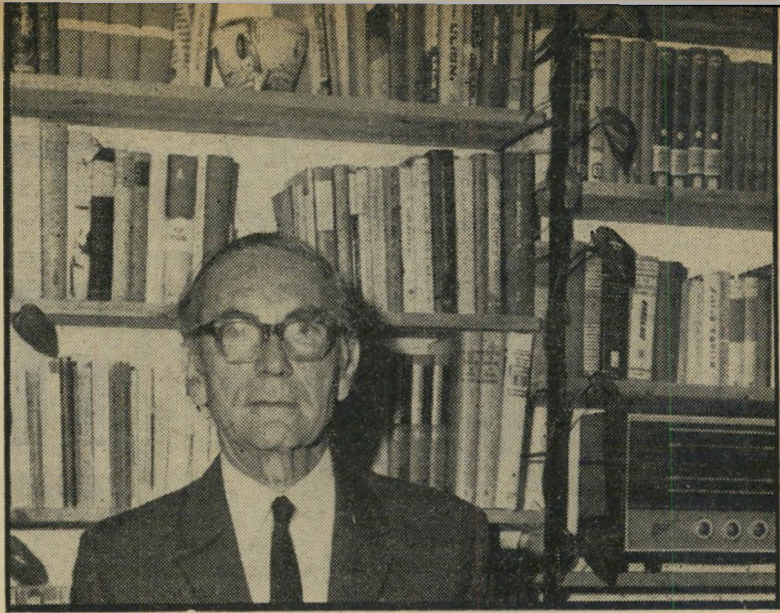
בנימין כהן לא כתב, כמקובל אצל שופטים, את הכרעת-הדין שלו בביתו או בלשכתו. הוא הגיע לאולם בית-המשפט כשבידו רק פתק קטן ועליו ראשי פר-קים. ואו, כשהוא נעזר בראשי הפרקים שהכין לו מראש, החל נושא את הכרעת הדין שלו בצורה שוטפת במשך שלוש שעות רצופות.

כל אותן שלוש שעות היו כל היוש-בים באולם שרויים במתח. שכן עד למישפט האחרון שלו, לא רמו השופט בדבריו אם הוא עומד לזכות את לביב או לחייבו בדין. על פי דבריו ניתן היה להסיק דברים לכאן ולכאן, כשהכף נוטה דווקא לצד החיוב.

כאשר סיים להכתיב את הכרעת-הדין, קם השופט ממקומו, ושלא כמינהגו לא המתין לקריאת המשפט „בית-המשפט“, יצא מהר לעבר לשכתו. כאילו לא רצה להיות עד לסערה שיוררו דבריו.

תשעה חודשים אחרי שהמדינה האשימה אותו בעבירות פליליות חמורות, כמו פריצה וגניבה, ושלושים שעות אחרי שהושלמה הקראת הכרעת דינו על-ידי שופט בית-המשפט המחוזי בנימין כהן, ערך יגאל לביב, כתבו הכל-כלי של היומון הארץ, נשף נצחון בביתו. תחילה חשב לערוך הגיגת נצחון גור-לה ומפוארת במסעדה הרומנית פריניצה בגני ירד המזרח בתל-אביב. אבל אחרי שנמלך בדעתו והגיע למסקנה כי הגיגה רבת היקף תהיה מוגזמת, הוזמן יגאל לביב (35), את ידידיו ועמיתיו טלפוניים למסיבה שערך בדירתו בשיכון בבלי.

כל אחד מהקרואים טרח להביא עימו לחגיגה בקבוק משקה. היו שהביאו בק-בוקי שמפניה, אחרים הסתפקו במשקאות חריפים אחרים. כל הבקבוקים שהובאו הועמדו לרשות האורחים בתוספת למעד-נים שהכינה בעלת הבית. יגאל לביב עצמו, שפע היוזמים רחבים ולחץ את ידי אלה שבאו להשתתף בשמחתו. עיתונאים, עסקנים מפלגתיים של מפלגות השמאל וסחם ידידים, השיקו עימו כוטרות. אלא שלא היתה זו הגיגה שלימה. לא נוגנה מוסיקה ולא הושמעו נאומי ברכה.

הראש שרצה להרשיע

והיד שלא נתנה

הניתוח

והם אומנם עוררו סערה. כי לפני שקרא את המישפט האחרון שאמר: „אני חותם איפוא על זיכוי“, קבע בנימין כהן כמה קביעות שהן רבות משמעות לגבי יגאל לביב.

בבואו להעריך את לביב ואת מישקל עדותו במהלך המישפט, קבע השופט כהן: „לכל הדיעות הוא (לביב) אדם שפוי; לכאורה בחור פתוח וחביב העיר-שה רושם טוב. האם העבירה המיוחסת לו מתיישבת עם אישיותו?“

וכאן ערך כהן ניתוח בשלושה תחומים:

● **תחום ההגינות:** „מלון רמת-אביב בו היה גר עודד סלפטר (עד הת-ביעה העיקרי נגד לביב) עמד להוציא את סלפטר החוצה. מפני כ-האר חיב

היתה זו יותר פגישת רעים שבאו לעודד את רוחו של לביב ולנחמו בנוסח „זה יכול היה להגמר הרבה יותר גרוע.“ ספק אם נחמה מעין זו יכלה לספק את לביב. שכן הכתב הכלכלי השמאלני של עיתון הבוקר הימני, שרק לפני שנה התפרסם כגיבור החושף שערוריות כל-כליות שאילי המשק עד שר-האוצר עצמו חוששים מפניו, נראה היה כמי שעומד על סף סיום הקאריירה העיתונאית והר-ציבורית שלו. הזיכוי הפורמאלי שזיכה אותו השופט מהאשמות שהאשימה אותו פרקליטות המדינה. שאמור היה להיות ניצחון מרעיש, היה בבחינת ניצחון פירוס. הכרעת הדין של השופט כהן, שזיכתה את יגאל לביב, דמתה לניתוח מוצלח, שעלה יפה אך שבסיומו מת החולה.

שבחים לפרקליט יגאל לביב (במרכז) אשתו לאה וכתבו של „הארץ“ רן כסליו, מקיפים את עורך-הדין רם כספי (משמאל), שהיה סניגורו של לביב, במסיבה שערך לביב לרגל זיכוי במשפט.

שם יותר מדי. סלפטר ביקש את עזרת לביב כי ימשוך צ'ק לפקודתו על כמה מאות לירות. לביב נענה לו ללא היסוס, אך לא הסתיר מסלפטר כי הוא נענה רק בתנאי אחד והוא שמיד אחרי משיכת הצ'ק יסלפן לביב לבנק שלו ויבטל את הוראת התשלום. וכך נעשה. לביב לא היסס לתת בידי סלפטר אמצעי אשר ישמש למטרה בלתי הוגנת ביחסים שבין סלפטר לבין המלון.“

● **תחום העבריינות:** „שקיימת עבירה שכן מתיישבת עם אישיותו של הנאשם אנהנו רואים מעיסוקת הדולרים... לביב סיפר כי בסוף שנת 1969, אגב נסיעתו לחו"ל, נתבקש על-ידי סלפטר להכנס לאיזהו בנק בשווייץ, לקחת משם כמה אלפי דולרים ולהבריחם אליו ארצה.

היה זה אולי הזיכוי המרשיע ביותר שניתן אי-פעם בבית-המשפט ישראלי. פסק-הדין שפסק השופט בנימין כהן, שישב כדן יחיד במישפטו של יגאל לביב, היה אופייני לדמותו המיוחדת של השופט, היוצאת-דופן במיקצת בין השופטים.

בגידה

בבחירה

כִּהן הירוע כג'נטלמן למופת בעל ני-מוסים אירופאיים מובהקים. הוא בנו של ד"ר משה כהן, רופא מוותיקי ת"א ש-ביתו ניצב ברח' מונטיפיורי, דמות מיוחדת במינה של יוצא רוסיה שהתחנך על ברכי התרבות הגרמנית. תירגם לעברית את